

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.555 van 15 oktober 2015
in de zaak A. 212.962/VII-39.153.**

In zake : de GEMEENTE SINT-KATELIJNE-WAVER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Ilse Cuypers en An Valckenborgh
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 64, bus 101
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 5 mei 2014 waarbij het beroep tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Antwerpen van 26 januari 2012, houdende het gedeeltelijk verlenen van de milieuvergunning aan de NV EKP Recycling voor de verandering van een inrichting voor de opslag, sortering en mechanische behandeling van inerte en/of minerale afvalstoffen, gelegen aan de Dreefvelden 40 te Sint-Katelijne-Waver, deels gegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 februari 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat An Valckenborgh, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Tine Strubbe, die loco advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De NV EKP Recycling exploiteert op het bedrijventerrein Dreefvelden te Sint-Katelijne-Waver een breek- en zeefinstallatie. De

milieuvergunning omvat het sorteren en mechanisch behandelen van bouw- en sloopafval en niet-teerhoudend asfalt.

3.2. Op 4 augustus 2011 dient de NV EKP Recycling een milieuvergunningsaanvraag in voor de verandering van de bestaande inrichting. De aanvraag betreft een toevoeging van kadastrale percelen en een uitbreiding van de categorieën van afvalstromen die zullen worden verwerkt in de nieuwe breek- en zeefeenheid en tijdelijk zullen worden opgeslagen op het bedrijfsterrein.

3.3. Het openbaar onderzoek vindt plaats van 19 augustus 2011 tot 17 september 2011. Er worden acht bezwaarschriften ingediend.

3.4. Op 15 november 2011 bezorgt de exploitant een aanvullende nota waarin hij de vergunningsaanvraag wijzigt. De vraag voor de opslag en mechanische behandeling van 500 ton bodemassen (3.000 ton/jaar), 500 ton loodslakken (6.000 ton/jaar) en 500 ton ijzersteen (7.000 ton/jaar) wordt ingetrokken. Hierdoor vermindert de totale hoeveelheid te verwerken afvalstoffen met 16.000 ton/jaar. Tegelijk vraagt de exploitant echter om de totale hoeveelheid te verwerken cellenbeton op te trekken met 16.000 ton/jaar tot 31.000 ton/jaar.

3.5. De deputatie van de provincie Antwerpen beslist op 26 januari 2012 om de gevraagde vergunning slechts gedeeltelijk te verlenen.

3.6. Tegen deze beslissing stelt de NV EKP Recycling bestuurlijk beroep in bij de Vlaamse regering.

3.7. Bij besluit van 16 augustus 2012 verklaart de bevoegde Vlaamse minister het ingestelde beroep gedeeltelijk gegrond en verleent zij de gevraagde vergunning, mits de beperking van de totale jaarlijkse verwerkingscapaciteit tot 147.000 ton/jaar in plaats van de gevraagde 160.000 ton/jaar en mits het opleggen van bijzondere exploitatievoorwaarden.

3.8. Bij arrest nr. 225.476 van 14 november 2013 vernietigt de Raad van State het voormelde ministerieel besluit van 16 augustus 2012.

3.9. Vervolgens wordt de beroepsprocedure hernomen. Opnieuw worden een aantal adviezen uitgebracht:

- a) de Openbare Vlaamse Afvalstoffenmaatschappij verleent op 9 januari 2014 een gunstig advies voor onder meer het breken van keramiek, metaalslakken, TAG en gieterijslakken en cellenbeton; het advies is echter ongunstig voor het mechanisch behandelen van bodemassen, loodslakken en ijzersteen;
- b) met betrekking tot de watertoets is het advies van de waterbeheerder van 13 januari 2014 gunstig;
- c) het advies van de afdeling Milieuvergunningen van 14 januari 2014 is deels voorwaardelijk gunstig, deels ongunstig (wat betreft de te verwerken hoeveelheid afvalstoffen door mechanische behandeling op jaarbasis van meer dan 144.000 ton tot 160.000 ton/jaar);
- d) Ruimte Vlaanderen brengt op 15 januari 2014 een voorwaardelijk gunstig advies uit; in dit advies wordt opgemerkt dat nog geen stedenbouwkundige vergunning voor een nieuwe loods werd aangevraagd;
- e) de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseert op 21 januari 2014 deels voorwaardelijk gunstig, deels ongunstig over de aanvraag.

3.10. Op 5 mei 2014 neemt de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het thans bestreden besluit: het door de exploitant ingestelde beroep wordt gedeeltelijk gegrond verklaard, de in eerste aanleg genomen beslissing wordt op een aantal punten gewijzigd en voor het overige bevestigd.

Dit besluit steunt onder meer op de volgende motieven:

“Overwegende dat er in het verleden veel klachten over geluids-, trillings- en stofhinder zijn geweest met betrekking tot de bestaande puinbreek- en zeefinstallatie; dat bij de gemeente zeker meer dan 100 klachten in de loop der jaren werden ingediend; dat er volgens de milieudienst periodes zijn geweest waarbij er naar aanleiding van de klachten bijna wekelijkse vaststellingen werden gedaan van stofhinder, geluidshinder en trillingshinder; dat, gezien de

vele klachten en de vele hinder, verscheidene malen door de afdeling Milieu-inspectie het bevel werd gegeven om de breek- en zeefactiviteiten stop te zetten (onder andere op 23 juni 2003 en op 26 september 2003); dat eveneens door de afdeling Milieu-inspectie op 23 mei 2003 werd opgelegd dat een saneringsplan voor geluid moest worden opgemaakt; dat gelijkaardig op 31 juli 2003 door de afdeling Milieu-inspectie werd opgelegd dat een saneringsplan voor trillingen moest worden opgemaakt; dat uiteindelijk op 1 oktober 2003 door de afdeling Milieu-inspectie en op 2 oktober 2003 door het gemeentebestuur van de gemeente Sint-Katelijne-Waver, een vraag werd ingediend tot schorsing van de vergunning voor de breekinstallatie en voor het sorteren en de mechanische behandeling van inerte afvalstoffen;

Overwegende dat uiteindelijk door de deputatie met het besluit nr. MLSO/03-4 van 9 december 2004 niet op deze vraag werd ingegaan gezien het bedrijf ondertussen verschillende voorzorgsmaatregelen had genomen zoals een volledige overkapping van de bestaande breek- en zeefinstallatie (in een loods met geluidsisolerende panelen over de ganse lengte) ter beperking van geluids- en stofhinder, het plaatsen van de breekinstallatie op veren (ter beperking van trillingshinder), stofbeperkende maatregelen zoals wielwasinstallatie, sproei-installaties, omheiningsmuur, verneveling op de transportbanden, ander type verneveling boven de transportband en uitlooptrechters van de zandfractie, windschermen langsheen de Hagelsteinweg, aanleg van groenscherm, het plaatsen van een betonnen muur langsheen de perceelsgrens met Van den Eynde, verschillende geluidsbeperkende maatregelen zoals plaatsen van rubberen matten en flappen en het plaatsen van een betonmuur aan de kant van de Hagelsteinweg; dat volgens het besluit van de deputatie van 9 december 2004, het bedrijf, mits naleving van de in de vergunningen opgelegde voorwaarden, voldoet aan de bepalingen van het VLAREM;

Overwegende dat, gezien er evenwel nog klachten zijn rond trillingen en stofhinder, de deputatie ambtshalve nieuwe voorwaarden oplegde met het besluit nr. MLWV/05-5 van 7 april 2005, zoals een storkoker van 5 meter lang aan de transportband van de fijne fractie, besproeiing van de ganse site via een automatisch programma, bijplaatsen van sproei-installaties zodat het te breken materiaal juist vóór de voedingspost bevochtigd wordt, verdere afwerking van de muren aan de zijde Heymans en Van den Eynde en toepassing van de beste beschikbare technologie ter preventie van trillingshinder;

Overwegende dat vroeger bij de milieudienst er bijna wekelijks klachten waren; dat de klachten gingen over stofhinder, geluidshinder en trillingshinder;

Overwegende dat in 2011 bij de afdeling Milieu-inspectie 2 klachten werden ontvangen, waarvan 1 over stofhinder, in 2012 4 klachten over stofhinder en in 2013 1 klacht over stofhinder; dat bijgevolg de laatste 3 jaren het aantal klachten bij de afdeling Milieu-inspectie eerder beperkt is;

Overwegende dat de hinder in het verleden voornamelijk te wijten was aan de bestaande breek- en zeefinstallatie; dat hiervoor ondertussen verscheidene maatregelen werden genomen; dat de uitbreiding in onderhavig dossier, wat de bestaande breek- en zeefinstallatie van beton- en mengpuin betreft, alleen de vervanging betreft van een noodstroomaggregaat van 500 kW door een transformator van 500 kVA; dat deze uitbreiding in eerste aanleg wordt

vergund; dat hiertegen geen beroep wordt ingediend;

Overwegende dat de uitbreiding die aangevraagd wordt in onderhavig dossier, niet de breek- en zeefinstallatie van beton- en mengpuin betreft; dat het een uitbreiding betreft met een mobiele voorbreker van 224 kW en een mobiele breker van 269,2 kW;

Overwegende dat ter voorkoming van de trillingshinder de bijkomende installaties worden geplaatst op een aparte betonsokkel volledig omringd door een isolatieplaat (isolatie zowel naar de omliggende vloerplaten als naar de grond toe); dat het aangewezen is dit opnieuw in een bijzondere voorwaarde op te leggen;

Overwegende dat de 2 nieuwe brekers kleinere installaties zijn dan de bestaande breekinstallatie; dat deze nieuwe brekers worden opgesteld in loodsen die voorzien zijn van geluidsisolerende platen; dat de geluidsproducerende activiteiten alleen overdag zullen gebeuren; dat de opgavebunkers van de nieuwe breekinstallaties aan de binnenzijde zijn uitgerust met geluidsabsorberende panelen; dat de zeef en de uitlooptrechters zijn bekleed met rubberen matten; dat het aangewezen is om deze maatregelen opnieuw op te leggen in een bijzondere voorwaarde;

Overwegende dat niet alleen de nieuwe brekers in de loods staan; dat de gebroken fracties afkomstig van de nieuwe installaties eveneens binnen in de loods worden opgeslagen (zowel voor als na het breken, ook bij acceptatie); dat de poorten van de loods steeds gesloten zullen zijn; dat alleen bij acceptatie van een vrachtwagen de poort automatisch en snel open gaat en direct daarna weer dicht; dat dit opnieuw wordt opgelegd in een bijzondere voorwaarde;

Overwegende dat er verneveling wordt voorzien ter hoogte van de opgeslagen materialen en bij de breek- en zeefinstallaties; dat op de site een wielwasinstallatie is; dat dit reeds opgelegd is in de bijzondere voorwaarden van de vorige vergunningen;

Overwegende dat volgens de vergunningsaanvraag bijzondere aandacht wordt besteed aan discipline met betrekking tot de werkhouding van het personeel zoals breken met gesloten poorten, correct gebruik van de vernevelingen; dat de exploitant een vaste ideale verwerkingsmethode tot stand wil brengen waarbij speciale aandacht gaat naar de beperking van geluids- en stofhinder; dat het aangewezen is dat deze verwerkingsmethode opgenomen wordt in een instructieboek; dat dit best opnieuw wordt opgelegd in een bijzondere voorwaarde;

Overwegende dat buiten op de site bij de bestaande breekinstallatie langs de Hagelsteinweg een omheiningmuur werd geplaatst met daarbovenop een windscherm; dat voor deze omheiningmuur een hoop gebroken materiaal ligt van 5 meter hoog; dat eveneens aan de kant van Van den Eynde gaande van de woning van Van den Eynde tot aan het containerpark een omheiningmuur werd geplaatst met daarbovenop een windscherm;

Overwegende dat volgens het uitvoeringsplan gevoegd bij de vergunningsaanvraag rond de bestaande breekinstallatie een groenscherm is voorzien; dat volgens het uitvoeringsplan ten oosten van de breekinstallatie (grenzend met perceel nr. 607) eerst een aarden wal van 1 meter hoog en 2,5 meter breed is voorzien met daarop beplanting en daarachter een betonnen

muur; dat ten oosten van de bestaande breekinstallatie (grenzend aan perceel nr. 622/623) een 2 meter hoge wal is aangebracht van 5 meter breed die beplant is met daarachter een betonnen muur; dat ten zuiden van de bestaande breekinstallatie (grenzend aan percelen 692c/2, 692d/2 aan de Hagelsteinstraat) een 3 meter brede en 1,5 meter hoge wal is aangebracht met beplanting waarbij de wal is afgeschermd van de aangrenzende waterloop door middel van een betonplaat;

Overwegende dat ten zuiden van de loods (grenzend aan percelen nr. 692t en 692b2 aan de Hagelsteinstraat) waarin de nieuwe uitbreiding komt (de 2 nieuwe breekinstallaties) op het uitvoeringsplan gevoegd bij de vergunningsaanvraag een groenzone ingetekend wordt van 5 m tot 15 m breed; dat langsheen de perceelsgrens Dreefvelden en de perceelsgrens Van den Eynde het groenscherm geen 5 meter breed is maar hiervoor afwijking werd verleend met het afwijkingsbesluit nr. MLWV/04-47 van de deputatie van 24 februari 2005; dat volgens dit besluit ter hoogte van de perceelsgrens met buurtbedrijf Van den Eynde over een lengte van 80 meter een betonplaten muur van 2,1 meter hoogte wordt voorzien; dat overeenkomstig dit afwijkingsbesluit ter hoogte van de perceelsgrens met Dreefvelden de eerste 25 meter rechts van de toegangspoort een groenscherm van 5 meter wordt voorzien; dat de volgende meters langsheen de Dreefvelden een Bekaertdraad wordt voorzien met klimplant en een haag met een breedte van 1 meter; dat volgens dit afwijkingsbesluit immers de stofhinder ter hoogte van de perceelsgrens Dreefvelden vanwege aan- en afrijdende vrachtwagens beperkt wordt door de toegangsweg die evenwijdig loopt met de Dreefvelden, volledig te verharderen en uit te laten lopen op een wielwasinstallatie en te voorzien van sproei-installaties; dat dit groenscherm ter hoogte van de Dreefvelden niet volledig is wegens sterfte van een aantal van de planten; dat het aangewezen is dat dit groenscherm langsheen de Dreefvelden terug volledig hersteld en aangeplant wordt conform het afwijkingsbesluit nr. MLWV/04-47 van de deputatie van 24 februari 2005;

Overwegende dat met de aanvullende geluidsstudie van 14 december 2011, uitgevoerd door een erkende MER-deskundige in de discipline geluid en trillingen, op 2 meetpunten (met meetpunt 1 de perceelsgrens met de Hagelsteinweg en meetpunt 2 de perceelsgrens met het bewoonbaar vertrek van de garage te Dreefvelden) op 9 december 2011 immissiemetingen werden uitgevoerd wanneer beide brekers van cellenbeton evenals de puinbreker in werking waren en wanneer alleen de 2 brekers van cellenbeton in werking waren; dat beide meetpunten in industriegebied gelegen zijn; dat het een nieuwe inrichting betreft; dat het oorspronkelijk omgevingsgeluid kleiner is dan de richtwaarde; dat bijgevolg het specifiek geluid maximaal de richtwaarde (60 dB(A) voor industriegebied) minus 5 dB(A) mag zijn of 55 dB(A); dat in geval alle 3 de brekers in werking zijn, in meetpunt 1 53,9 dB(A) wordt gemeten en in meetpunt 2 54,6 dB(A); dat bijgevolg in beide meetpunten aan de geluidsnormen wordt voldaan; dat in geval alleen de 2 brekers van cellenbeton in werking zijn, in meetpunt 1 49,8 dB(A) wordt gemeten en in meetpunt 2 50,4 dB(A); dat de impact van de bestaande puinbreker dus veel groter is dan die van de 2 nieuwe brekers; dat volgens de erkende MER-deskundige in de discipline geluid en trillingen dit te wijten is aan het feit dat cellenbeton eerder een 'zacht' materiaal is (in vergelijking met het harde betonpuin) zodat eerder

de aandrijving/motor van de breekinstallatie het geluidsdrukniveau bepaalt;

Overwegende dat bij plaatsbezoek op 8 januari 2014 door een adviesverlener van de afdeling Milieuvergunningen werd vastgesteld dat buiten de loods de geluidshinder vanwege het breken van cellenbeton in de loods veel geringer is dan de geluidshinder komende van de bestaande breek- en zeefinstallatie voor inert puin;

Overwegende dat in eerste aanleg de mechanische behandeling van keramiek, asfalt, gieterijslakken en metaalslakken wordt geweigerd; dat één van de weigeringsgronden het ontbreken van deze activiteiten in de geluidsstudie is; dat bijgevolg in het kader van het beroep een aanvullende geluidsstudie van 16 april 2012, uitgevoerd door een erkende MER-deskundige in de discipline geluid, wordt overgemaakt; dat op 2 meetpunten (met meetpunt 1 de perceelsgrens met de Hagelsteinweg en meetpunt 2 de perceelsgrens van een bewoonbaar vertrek (van de garage) te Dreefvelden) op 3 april 2012 immissiemetingen werden uitgevoerd met alleen de nieuwe brekers in werking; dat overeenkomstig de erkend deskundige keramiek, asfalt, gieterijslakken en metaalslakken eerder een zacht materiaal zijn in vergelijking met het harde betonpuin; dat bijgevolg de geluidsemissie veel minder door de aard van het te breken materiaal wordt bepaald, maar wel door de motor/aandrijving van de breekinstallatie; dat de volgende meetresultaten werden bekomen:

meetpunt	Afvalstof die gebroken wordt	$L_{aeq, T}$ in dB (A)
meetpunt 1	keramiek	47,6
meetpunt 1	asfalt	49,7
meetpunt 1	gieterijslakken	46,5
meetpunt 1	metaalslakken	50
meetpunt 2	keramiek	47,3
meetpunt 2	asfalt	47,2
meetpunt 2	gieterijslakken	43,3
meetpunt 2	metaalslakken	44,8

dat dit gelijkaardige resultaten zijn als in de geluidsstudie van 14 december 2011 wanneer alleen de 2 brekers van cellenbeton in werking zijn; dat overeenkomstig de geluidsstudie van 14 december 2011 in meetpunt 2 nipt voldaan werd bij de werking van de 2 brekers met cellenbeton met de puinbreker (nog juist onder de 55 dB(A), namelijk 54,6 dB(A)), terwijl, indien alleen de 2 brekers van cellenbeton in werking zijn, een waarde van 50,4 dB(A) werd gemeten; dat in deze geluidsstudie van 16 april 2012 in meetpunt 2, indien alleen de 2 brekers van de specifieke afvalstof in werking zijn, steeds waarden worden bekomen die veel lager zijn dan 50,4 dB(A); dat de hoogste waarde in meetpunt 2 wordt bekomen bij het breken van keramiek, namelijk 47,3 dB(A); dat bijgevolg, gezien deze nieuwe breekactiviteiten ondergeschikt zijn aan deze van de 'grote' puinbreker (zoals gezien in de geluidsstudie van 14 december 2011), het specifiek geluid van de 3 brekers samen zeker lager zal zijn dan de geluidsnorm, zijnde 55 dB(A); dat in de geluidsstudie van december 2011 in meetpunt 1 bij werking van alleen de 2 brekers van cellenbeton 49,8 dB(A) werd gemeten en bij werking van de 2 brekers van cellenbeton samen met de puinbreker 53,9 dB(A) werd gemeten, wat lager is dan de geluidsnorm van 55 dB(A); dat in de geluidsstudie van april 2012 in meetpunt 1 bij werking van

de 2 brekers van metaalslakken 50 dB(A) wordt gemeten terwijl in de geluidsstudie van december 2011 bij de werking van de 2 brekers van cellenbeton 49,8 dB(A) wordt gemeten, dus iets lager; dat dit evenwel, gezien het specifiek geluid van de 2 nieuwe brekers tesamen veel lager is dan het specifiek geluid van de puinbreker en gezien het specifiek geluid van de 2 brekers van cellenbeton samen met de puinbreker nog lager is dan de geluidsnorm van 55 dB(A), namelijk 53,9 dB(A), het specifiek geluid komende van de 3 brekers tesamen in meetpunt 1 nog aan de geluidsnormen zal voldoen; dat, gezien bij werking van beide brekers van keramiek, asfalt of gieterijslakken steeds minder wordt gemeten dan 49,8 dB(A), de gemeten waarde van beide brekers van cellenbeton, en gezien de gemeten waarde voor de werking van de 3 brekers tesamen (2 brekers cellenbeton en 1 breker puin) nog redelijk onder de 55 dB(A) ligt, namelijk 53,9 dB(A), kan aangenomen worden dat het specifiek geluid van de 2 brekers van keramiek, asfalt en gieterijslakken samen met de puinbreker nog onder de geluidsnorm van 55 dB(A) zal liggen; dat bijgevolg aangenomen kan worden dat de geluidshinder vanwege het breken van de afvalstoffen gieterijslakken, metaalslakken, teerhoudend asfalt en keramiek, binnen de grenzen van het aanvaardbare ligt;

Overwegende dat in eerste aanleg het breken en zeven van cellenbeton wordt vergund; dat het breken van asfalt, keramiek, gieterijslakken en metaalslakken wordt geweigerd; dat één van de weigeringsgronden in het bestreden besluit was dat de breekactiviteiten van deze afvalstoffen (asfalt, keramiek, gieterijslakken en metaalslakken) niet in de stofstudie werden opgenomen; dat in kader van het beroep een aanvullende stofstudie van 24 april 2012 werd overgemaakt; dat deze 2 stofstudies niet door een erkende MER-deskundige in de discipline lucht, deeldomein luchtverontreiniging, werden opgemaakt; dat evenwel op 15 mei 2012 een nota werd overgemaakt door een erkende MER-deskundige in de discipline lucht, deeldomein luchtverontreiniging, waarin deze deskundige vermeldt dat ze de conclusies vermeld in de 2 stofstudies kan onderschrijven;

Overwegende dat de stofmetingen bij de breekactiviteiten van asfalt, keramiek, gieterijslakken en metaalslakken werden uitgevoerd over een periode van maximaal 1 uur gezien er slechts een beperkte hoeveelheid materiaal om te breken voor handen is; dat de focus ligt op TSP (met TSP zijnde de afkorting voor 'Total Suspended Particles' of in het Nederlands, totaal stof); dat slechts op 1 meetpunt buiten de loods waar gebroken werd, werd gemeten, zijnde wel het 'worst case scenario'-punt, namelijk aan de automatische poort van de hal waar wordt gebroken; dat de stofmetingen elkaar onmiddellijk opvolgen in de tijd (eerst werd keramiek gedurende een uur gebroken, dan asfalt gedurende een uur, daarna gieterijslakken gedurende een uur en uiteindelijk metaalslakken gedurende een uur) wat kan leiden tot 'memory'-effecten; dat door deze memory-effecten moeilijker een uitspraak kan gedaan worden over de hoeveelheid stof die buiten de loods in de omgeving aanwezig is ten gevolge van deze breekactiviteiten van die afvalstof; dat wel met deze stofstudie een indicatie kan gegeven worden; dat voor asfalt een TSP-concentratie van $81 \mu\text{g}/\text{m}^3$ wordt gemeten, voor gieterijslakken een TSP-concentratie van $72 \mu\text{g}/\text{m}^3$ en voor metaalslakken een TSP-concentratie van $109 \mu\text{g}/\text{m}^3$; dat deze TSP-concentraties dicht bij elkaar liggen en 200 tot 400 keer kleiner zijn dan de

TSP-concentraties gemeten binnen in de loods; dat alleen de TSP-concentratie voor keramiek buiten de loods 2 maal hoger is dan de TSP-concentraties buiten wanneer de andere afvalstoffen gebroken worden; dat namelijk $183 \mu\text{g}/\text{m}^3$ TSP gemeten wordt; dat dit volgens de stofstudie te wijten is aan het feit dat de vernevelingsinstallatie pas gestart werd na het breken van de eerste stroom (keramiek); dat dit duidelijk aangeeft dat een vernevelingsinstallatie een goede stofreductiemaatregel is; dat op de irceline-website aan de meetpost op de Hombeeksesteenweg te Mechelen op 3 april 2012 een PM_{10} -concentratie gegeven wordt van $67 \mu\text{g}/\text{m}^3$; dat deze PM_{10} -concentratie (met PM_{10} de afkorting voor 'Particulate Matter' (deeltjes) met een aërodynamische diameter kleiner dan $10 \mu\text{m}$) aanleunt bij de gemeten TSP-concentraties buiten de loods (dezelfde grootte orde) en dit terwijl TSP ook nog andere stoffracties dan PM_{10} bevat;

Overwegende dat er volgens de stofstudie bij de breekactiviteiten van asfalt, keramiek, gieterijslakken en metaalslakken in de hal een sterke indicatie is dat de TSP-concentraties buiten de hal dicht bij de omgevingsconcentraties van TSP liggen; dat volgens de stofstudie de TSP-concentraties buiten de hal gemeten zeer sterk beperkt worden en dit omwille van de vernevelingsinstallatie in de hal, het hermetisch afsluiten van de hal, de plaatsing van een automatische poort en de positie van de inkom aan de andere zijde van de hal in vergelijking met de breekinstallatie; dat het bijgevolg aangewezen is deze maatregelen in een bijzondere voorwaarde op te nemen; dat, evenwel, als controle, een meer specifieke en uitgebreide stofmetingscampagne in tijd en ruimte moet uitgevoerd worden; dat het noodzakelijk is om de stofconcentraties te meten op verschillende locaties rond de hal en dit gedurende een langere tijd om zo alle mogelijke variaties in kaart te brengen; dat zulke stofmetingen reeds opgelegd werden in het vernietigde ministeriële besluit van 16 augustus 2012; dat evenwel deze controle-stofmetingen nooit werden uitgevoerd door de exploitant; dat het aangewezen is deze stofmetingen opnieuw op te leggen in een bijzondere voorwaarde;

Overwegende dat voor de regio 'Dreefvelden te Sint-Katelijne-Waver' volgens de kaart van 2006 een jaargemiddelde concentratie fijn stof van $25,9 \mu\text{g}/\text{m}^3$ wordt gegeven; dat de jaargemiddelde grenswaarde $40 \mu\text{g}/\text{m}^3$ is; dat de daggrenswaarde van 35 overschrijdingen van $50 \mu\text{g}/\text{m}^3$ statistisch correspondeert met een jaargrenswaarde van $31 \mu\text{g}/\text{m}^3$; dat bijgevolg de regio 'Dreefvelden te Sint-Katelijne-Waver' waarin het bedrijf gelegen is, geen probleemgebied is betreffende fijn stof;

Overwegende dat aangenomen kan worden dat de stofhinder vanwege het breken van de afvalstoffen gieterijslakken, metaalslakken, teerhoudend asfalt en keramiek, binnen de grenzen van het aanvaardbare ligt; dat bijgevolg de uitbreiding voor het breken van deze afvalstoffen kan vergund worden”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.1.3.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), van artikel 22 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), van de artikelen 30bis en 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), van de formelemotiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet) en van het rechtszekerheids-, het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stelt dat een klasse 1-inrichting slechts kan worden vergund indien de hinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Zulks zou uit het bestreden besluit niet blijken. De milieuvergunningsaanvraag bevat, volgens de verzoekende partij, te weinig informatie met betrekking tot het productieproces en de verwerende partij heeft zich louter en alleen gebaseerd op loze en niet geverifieerde beweringen van de aanvrager. De inrichting situeert zich vlakbij woongebieden en in het lokaal bedrijventerrein waarbinnen het is gelegen, bevinden zich tevens woningen van bedrijfsleiders. Er kan evenmin worden voorbijgegaan aan de voorgeschiedenis van het bedrijf, die wordt gekenmerkt door ernstige milieuhinder en het niet naleven van de voorgestelde maatregelen en voorwaarden. De hinder van de geplande activiteiten kan te dezen niet correct worden ingeschat. Zo kan de bijkomende stofhinder niet concreet worden beoordeeld, zoals reeds werd opgemerkt in het gemeentelijk advies ter zake. Met betrekking tot de vooropgestelde acceptatiehal, waarvoor nog geen

stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd, en de vernevelingsinstallatie wordt niet aangetoond wat de effectiviteit van deze maatregelen is ter voorkoming van de stofhinder. Hierbij worden de ongunstige adviezen van de gemeente, van Toezicht Volksgezondheid en de afdeling Milieuvergunningen genegeerd. Het feit dat een uitgebreide stofmetingscampagne als bijzondere voorwaarde wordt opgelegd, toont aan dat men niet over voldoende gegevens beschikt om op afdoende wijze te oordelen over de aanvraag. Het dossier laat evenmin toe om een correcte inschatting van de geluidshinder te maken. In strijd met artikel 30bis van Vlarem I heeft men aldus een vergunning verleend zonder te weten of aan de vereisten van de milieureglementering kan worden voldaan.

Door voorwaarden op te leggen zonder dat geweten is of zij een oplossing bieden voor de hinder, wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Het bestreden besluit is verleend op basis van door de aanvrager in een nota bijgebrachte elementen die niet op hun merites door de verwerende partij werden beoordeeld. Dit alles maakt geen deugdelijke motivering van het bestreden besluit uit, noch blijkt er sprake van een zorgvuldige besluitvorming.

5. De verwerende partij antwoordt dat uit het bestreden besluit blijkt dat met het verleden van de exploitatie wel degelijk rekening werd gehouden en dat de huidige situatie verbeterd is, met een enorme daling van het aantal klachten tot gevolg. Bovendien heeft de hinder waaraan wordt gerefereerd geen betrekking op de activiteiten waarvoor nu de vergunning wordt gevraagd. De hinder die betrekking heeft op reeds vergunde activiteiten kan niet worden doorgetrokken naar de nieuw te verlenen activiteiten die trouwens beperkter qua omvang zijn. De verwerende partij meent bovendien dat zij zelfs geen rekening moest houden met het verleden aangezien enkel de risico's van de actueel aangevraagde activiteiten moeten worden beoordeeld.

Met betrekking tot de motiveringsplicht wijst de verwerende partij erop dat de formele- en de materiële motiveringsplicht nooit gelijktijdig

geschonden kunnen worden. Hoe dan ook kan de motiveringsplicht niet geschonden zijn omdat het productieproces niet uitdrukkelijk wordt vermeld. Uit het bestreden besluit kan, wat de stofhinder betreft, worden afgeleid dat deze werd beoordeeld en dat begeleidende maatregelen werden opgelegd. Zij schendt de motiveringsplicht niet doordat niet in detail op de verstrekte adviezen wordt ingegaan. Het volstaat dat de determinerende motieven in de beslissing over de vergunningsaanvraag worden opgenomen. De verwijzing door de verzoekende partij naar adviezen die werden ingewonnen tijdens de procedure in eerste aanleg is niet dienend, aangezien in beroep uitspraak wordt gedaan met “volle rechtsmacht”.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, noch het motiveringsbeginsel zijn geschonden omdat er geen garantie zou zijn dat de opgelegde voorwaarden hinderbeperkend zijn en/of effectief nageleefd zullen worden. De naleving van de voorwaarden behoort tot de handhaving van de vergunning en speelt geen rol bij het verlenen ervan. Het komt de Raad van State hoe dan ook niet toe te beoordelen of de opgelegde voorwaarden de hinder - te dezen stof- en geluidshinder - effectief zullen beperken. De verzoekende partij toont alleszins niet aan dat dit niet het geval zal zijn door de opgelegde voorwaarden. Met betrekking tot de stofmetingscampagne wijst de verwerende partij erop dat in het verleden reeds twee stofstudies werden uitgevoerd. Net omwille van de zorgvuldigheid werd een bijkomende stofmetingscampagne opgelegd.

De betrokken besluitvorming is noch kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Uit de motivering van het bestreden besluit kan bovendien worden afgeleid dat aan de geluidsnormen wordt voldaan en dat bijkomende voorwaarden worden opgelegd om de hinder tot een aanvaardbaar niveau te beperken.

6. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij dat een klasse 1-inrichting slechts kan worden vergund indien de hinder door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Deze aspecten moeten bij

het tot stand komen van de beslissing over de vergunningsaanvraag mee in overweging worden genomen en dit onderzoek moet zijn neerslag vinden in de genomen beslissing, op straffe van schending van de motiveringsplicht. Zulks is nog meer het geval wanneer de hinderlijkheid van de inrichting reeds werd opgeworpen tijdens het openbaar onderzoek.

Voorts benadrukt de verzoekende partij dat de verwerende partij de feiten niet zorgvuldig heeft vastgesteld en beoordeeld. De vergunningverlenende overheid moet de toepasselijke rechtsregels aan alle relevante feiten toetsen en zij moet alle relevante belangen concreet tegen elkaar afwegen en hen het gewicht toebedelen dat redelijk aanvaardbaar is. De verwerende partij heeft haar uitspraak gevormd louter en alleen op basis van loze en niet geverifieerde beweringen van de aanvrager. Zij heeft op geen enkele wijze gecontroleerd of de door de exploitant voorgestelde maatregelen een afdoende oplossing zullen bieden voor de (stof)hinder. Er wordt niet verwezen naar een studie van deskundigen waardoor de effectiviteit van de maatregelen wordt aangetoond. Evenmin worden in de vergunningsvoorwaarden garanties gevraagd van de exploitant. Op basis van de voor handen zijnde gegevens moet worden geconcludeerd dat de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. De verwerende partij negeert immers de ongunstige adviezen van het gemeentebestuur, van Toezicht Volksgezondheid en van de afdeling Milieuvergunningen. De specifieke impact van de verwerking van cellenbeton op de omgeving en de gezondheid wordt niet door bijkomende voorwaarden ondervangen. Er wordt enkel een stofmetingscampagne opgelegd waarvoor de exploitant over een uitvoeringstermijn van één jaar beschikt.

Tot slot merkt de verzoekende partij nog op dat de exploitant in zijn vergunningsaanvraag voorstelt om alle activiteiten uit te voeren in een acceptatiehal, waarvoor evenwel nog geen stedenbouwkundige vergunningsaanvraag werd ingediend. Het is zelfs niet duidelijk of er wel degelijk een acceptatiehal zal kunnen worden gebouwd met inachtneming van de

voorschriften van het geldende ruimtelijk uitvoeringsplan. Dit gegeven heeft de verwerende partij gewoon naast zich neergelegd.

Beoordeling

7. Uit de sub 3.10 aangehaalde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de concrete ligging van de inrichting en met de nadelige invloed van de vergunde activiteiten op de onmiddellijke omgeving, inzonderheid op het vlak van stof- en geluidshinder. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bij de beoordeling van die hinder is uitgegaan van feitelijk onjuiste gegevens. Evenmin kan deze beoordeling, rekening houdend met de concrete gegevens van de zaak - de vergunde inrichting is volgens het geldende ruimtelijk uitvoeringsplan gelegen in een zone voor industrie met nabestemming lokaal bedrijventerrein - als onredelijk worden aangemerkt. Het gegeven dat binnen dat gebied ook bedrijfswoningen gelegen zijn, leidt niet tot een andere conclusie.

De in een bijzondere voorwaarde opgelegde verplichting tot het uitvoeren van een uitgebreide stofmetingscampagne moet in het licht van de motieven van het bestreden besluit worden beschouwd als een bijkomende controlemeting. Die stofmetingscampagne wordt immers noodzakelijk geacht om “de stofconcentraties te meten op verschillende locaties rond de hal en dit gedurende een langere tijd om zo alle mogelijke variaties in kaart te brengen”. Het opleggen van die bijzondere voorwaarde doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de “Total Suspended Particles” (TSP)-concentraties “buiten de hal gemeten zeer sterk beperkt worden [...] omwille van de vernevelingsinstallatie in de hal, het hermetisch afsluiten van de hal, de plaatsing van een automatische poort en de positie van de inkom aan de andere zijde van de hal in vergelijking met de breekinstallatie”.

Uit niets blijkt dat de geldende algemene en sectorale milieuvoorwaarden niet kunnen worden nageleefd tijdens de exploitatie, zodat niet besloten kan worden tot een schending van artikel 30bis van Vlarem I.

8. Het feit dat de stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van de acceptatiehal nog niet is verleend, tast de wettigheid van de thans bestreden milieuvergunning niet aan. Zolang de vereiste stedenbouwkundige vergunning niet is verleend, kunnen de activiteiten, die conform de verleende milieuvergunning in deze hal moeten plaatsvinden, niet worden uitgevoerd.

9. De omstandigheid dat de exploitatie in het verleden aanleiding heeft gegeven tot verscheidene klachten en/of de geldende vergunningsvoorwaarden door de exploitant niet zouden zijn nageleefd, heeft geen relevantie voor de beoordeling van de vraag of de hinder, na de beoogde verandering van de inrichting, binnen aanvaardbare perken blijft, rekening houdend met de bijkomend opgelegde exploitatievoorwaarden.

10. Een administratief beroep, overeenkomstig artikel 51 van Vlarem I ingesteld bij de Vlaamse regering tegen een beslissing in eerste aanleg genomen door de deputatie, heeft devolutieve werking. In beroep wordt de milieuvergunningsaanvraag terug onderzocht, zowel wat de legaliteit als de opportuniteit betreft, zonder gebonden te zijn door de motivering vervat in de beroepen beslissing, noch door de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten. Voor dat onderzoek beschikt de beroepsinstantie over aparte adviesorganen. Het is met de door deze organen uitgebrachte adviezen dat zij in haar beslissing rekening moet houden. Zij dient daarentegen geen rekening te houden met de adviezen gegeven in eerste aanleg en hoeft dan ook niet te motiveren waarom gebeurlijk van een dergelijk advies wordt afgeweken. De verzoekende partij toont niet aan dat met de in het kader van de beroepsprocedure gegeven adviezen geen rekening werd gehouden.

11. Artikel 4.1.3.2 van Vlarem II heeft geen betrekking op de beoordeling van vergunningsaanvragen, maar op de verplichtingen die op de exploitant rusten eenmaal hij een vergunning heeft verkregen. Dit artikel bevat verplichtingen die zich rechtstreeks richten tot de exploitant, los van enige milieuvergunningsvoorwaarde. De vergunningverlenende overheid kan deze bepaling niet schenden bij het toekennen van een milieuvergunning. Dezelfde vaststelling geldt voor het geschonden geachte artikel 22 van het milieuvergunningsdecreet.

12. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de burger moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt. Uit dit beginsel volgt niet dat de milieuvergunning enkel verleend kan worden onder voorwaarden die garanderen dat de vergunde activiteiten geen enkele hinder meer zullen veroorzaken.

Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1.1.2 van Vlarem II, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringswet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stelt dat de hinder van de vergunde inrichting beoordeeld had moeten worden als vormende een milieutechnische eenheid met de nabijgelegen bedrijven van de NV Jacobs en de NV AWS. Normalerweise hadden de milieuvergunningen voor deze inrichtingen op hetzelfde moment verleend moeten

worden en niet alle afzonderlijk zoals nu is gebeurd. De Vlaamse minister negeert het feit dat dezelfde personen bij al deze ondernemingen de dienst uitmaken. In de nabije omgeving zijn ook geen andere bedrijven te vinden. Uit het bestreden besluit blijkt zelfs dat er sprake is van een operationele samenhang. Deze bedrijven moeten dan ook als geheel worden beschouwd bij de beoordeling van het nadeel en de hinder die ze veroorzaken in de omgeving.

14. De verwerende partij antwoordt dat de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen van het bestuur en louter kan nagaan of de beoordeling van de vergunningsaanvraag steunt op feitelijk juiste en in rechte aanvaardbare motieven en de appreciatie van de relevante feiten niet kennelijk onredelijk is. De geschonden geachte bepaling bevat enkel een definitie van het begrip milieutechnische eenheid, zonder dat uit die begripsomschrijving dwingende regels voortvloeien. De verzoekende partij toont niet aan welke regels die van toepassing zijn op milieutechnische eenheden werden geschonden. Bovendien is er te dezen geen sprake van een milieutechnische eenheid. Het voorwerp van de vergunningsaanvraag betreft de verandering van een al bestaande milieuvergunning. Artikel 1.1.2 van Vlarem II vereist een relatieve afscheiding tussen het geheel van de inrichtingen die deel uitmaken van de milieutechnische eenheid. Ondanks het feit dat het industrieterrein op haar grondgebied gelegen is, verstrekt de verzoekende partij daarover geen informatie. Hoe dan ook werd in het bestreden besluit rekening gehouden met de omliggende bedrijven. De reden voor de aangevraagde uitbreiding blijkt het vrijkomen van een aantal loodsen van één van deze bedrijven te zijn. Met betrekking tot de beoordeling van de stofhinder werd de gehele regio “Dreefvelden” in aanmerking genomen. Uit de voorgelegde stukken, met name de hinderstudies, blijkt dat eveneens met de omringende bedrijven rekening werd gehouden.

15. In haar memorie van wederantwoord dupliceert de verzoekende partij dat het productieproces bij de NV EKP Recycling bestaat uit het verwerken van reststromen afkomstig van de industrie tot secundaire grondstoffen. Deze secundaire grondstoffen worden als bouwstof aangewend in de naastgelegen

betoncentrale van de NV Jacobs. Het betreft hier onder andere bijkomende stromen gevaarlijke afvalstoffen (metaalslakken, ijzersteen...) en niet gevaarlijke (bodemassen, cellenbeton en andere). Deze afvalstromen worden gebroken in de breekinstallatie van de NV EKP Recycling en dus gebruikt als secundaire grondstof voor de aanmaak van betonproducten bij de NV Jacobs. Bijlage C4 van de vergunningsaanvraag stelt:

“Het is belangrijk dat in de betoncentrale zoveel mogelijk primaire grondstoffen (vb. grind) vervangen kunnen worden door secundaire grondstoffen (zoals o.a. gebroken puin, gebroken slakken,...). Vooraleer de grondstoffen verwerkt worden in de betoncentrale wordt een gebruikscertificaat aangevraagd door Nv Jacobs... de reststromen, die toekomen, worden direct gebroken en afgevoerd per batch naar de betoncentrale van NV Jacobs”.

Het feit dat de nieuwe of gewijzigde exploitatie operationeel dienstig zal zijn voor de bestaande omliggende inrichtingen, minstens wat betreft het transport, het hergebruik van afvalstromen tot grondstof en de creatie van een gesloten systeem, impliceert dan ook dat deze exploitatie operationeel deel uitmaakt van één milieutechnische eenheid.

Bovendien bestaat er ook een relatieve afscheiding van het geheel van deze inrichtingen ten opzichte van andere inrichtingen.

Te dezen had de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag van de NV EKP Recycling tevens de hinder afkomstig van de ernaast gelegen inrichtingen van de NV Jacobs moeten betrekken en moeten besluiten tot het bestaan van een milieutechnische eenheid. Bijgevolg moest bij de beoordeling van de hinder rekening worden gehouden met het geheel van deze inrichtingen.

16. In haar laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat in het middel mede de schending wordt ingeroepen van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel, dat het inroepen van een aparte schending van een milieuregel niet nodig is, en dat de verwerende partij de milieu-impact niet correct

en afdoende kon motiveren zonder de volledige impact en cumulatieve gevolgen van de drie bedrijven in rekening te brengen.

17. De verwerende partij stelt op haar beurt dat artikel 1.1.2 van Vlarem II louter een definitie en geen inhoudelijke verplichting voor de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag bevat.

Beoordeling

18. Artikel 1.1.2 van Vlarem II bepaalt onder meer dat onder “milieu-technische eenheid” verstaan moeten worden de “verschillende ingedeelde inrichtingen, met inbegrip van hun exploitatieterrein en de overige onroerende goederen waarmee zij verbonden zijn, die als een geheel moeten worden beschouwd met het oog op het beoordelen van het nadeel dat zij kunnen berokkenen aan mens of milieu”.

19. In het bestreden besluit wordt overwogen dat de bijkomende breek- en zeefactiviteiten zullen plaatsvinden in “2 bijkomende loodsen (die nu vrijkomen omdat het zusterbedrijf AWS nv de biologische reinigingsactiviteiten in die loodsen heeft stopgezet op deze site)”, dat “in de vergunningsaanvraag de toevoeging van het perceel 609n (het perceel waarop die 2 loodsen staan) aangevraagd wordt”, en dat “het de bedoeling is om die reststromen na het breken en zeven te kunnen gebruiken als secundaire grondstof in onder meer de ernaast gelegen betoncentrale van het zusterbedrijf Jacobs nv”.

20. Het gegeven dat de NV EKP Recycling breek- en zeefactiviteiten zal uitoefenen in twee loodsen die voorheen gebruikt werden door het grondreinigingsbedrijf NV AWS en dat een gedeelte van de verwerkte afvalstoffen als secundaire grondstof zal dienen in de betoncentrale van de NV Jacobs, wijst niet op een materiële of operationele samenhang tussen de onderscheiden bedrijvigheden die maakt dat er sprake is van een milieutechnische eenheid.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftien oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys